

Som yderligere Kautel foreslaar vi, at Landsretssagførernes Ret til uden særlig Autorisation at procedere i Højesteret kun skal gælde for de Sager, som den paa-gældende Sagfører selv eller ved Fuldmægtig har udført i Landsretten¹⁾.

Dette yderligere Kautel vil efter det øvrige i saa Henseende foreslaaede kunne forekomme uforholdsmæssigt, men vi har ikke næret synderlig Betænkelighed ved at foreslaa det, idet den deraf følgende Begrænsning i Landsretssagførernes Procedureret jo efter Forslaget kun tænkes normalt at skulle vedvare indtil den paa-gældende i nogen Tid har procederet for Højesteret, jfr. nedenfor, og i hvert Fald ikke for *Publikum* kan siges at frembyde nogen væsentlig Ulempe, thi for Publikum er det som ovenfor paavist det vigtigste 1) ikke at være *tvunget* til et Advokatskifte og 2) i de Tilfælde, hvor et saadant ønskes af Parten, at have et nogenlunde stort Antal Advokater at vælge imellem, og vi nærer ingen Tvivl om, at vort Forslags Gennemførelse vil medføre, at Antallet af Advokater med almindelig Mødeberettigelse for Højesteret vil blive betydeligt udvidet i Aarenes Løb.

Ved at fremsætte Forslaget om det her nævnte yderligere Kautel har vi op-taget en Tanke, der har fundet Udtryk i et af et betydeligt Mindretal indenfor Føl-tingets Retsplejeudvalg i Rigsdagssamlingen 1927—28 fremsat Forslag (Rigsdagstidende 1927—28, Tillæg B, Sp. 2405—16). I det Forslag, om hvilket begge Ting var enige i afvigte Rigsdagssamling, og som subsidiært var anbefalet af det staaende Retspleje-udvalg, var der ogsaa givet disse saakaldte „egne“ Sager en Særstilling, men dog kun for Appellindstævntes Vedkommende.

Der synes ikke at kunne være Tvivl om, at den, der har procederet en Sag i Landsretten, gennem Forberedelsen, Domsforhandlingen og det opnaaede Resultat har indhøstet Erfaringer, der maa komme til Nytte, naar han skal forelægge den samme Sag for Højesteret, og at derfor den i Procedure for denne Ret uvante vil kunne føle sig friere overfor Opgaven, naar han en Gang før har procederet i Sagen. Det er jo velkendt, at enhver Fremtræden under nye Forhold, selv om de kun refererer sig til Omgivelserne, kan medføre en vis Hæmning.

For den, der nogle Gange har mødt i Højesteret og derved vænnet sig til det nye Milieu, vil det her nævnte Hensyn ikke kunne spille nogen væsentlig Rolle, og vort Forslag gaar derfor videre ud paa, at den, der saaledes i nogen Tid har procederet for Højesteret i „egne“ Sager, gennem en Tilkendegivelse fra Retten skal kunne op-naa Beskikkelse som Advokat med almindelig Mødeberettigelse for denne Ret.

Vi har i det foregaaende kun lagt afgørende Vægt paa Hensynet til det rets-søgende Publikums Interesser og paa mere almene Retsplejehensyn. Derimod har vi maattet anse det for sekundært i Forhold til disse Interesser, hvad der maatte kunne anføres for eller mod de foreslaaede Regler fra en eller flere særlige Sagførergruppers Side, og vi har derfor ogsaa kun paa et enkelt Punkt — Eksamensbetingelsen — frem-draget Hensynet til en Sagførergruppe og da kun, fordi vi mente, at denne Gruppes Interesse ikke gik paa tværs af, men derimod parallelt med en mere almen Interesse, i hvert Fald Klientellets Interesse.

¹⁾ Vort Forslag gaar ud paa, at man — overensstemmende med det Forslag, om hvilket der afvigte Rigsdagssamling var Enighed mellem de to Ting — under disse »egne« Sager medregner ogsaa dem, der er udført af vedkommende Sagførers autoriserede Fuldmægtig. Hensynet til de unge, der forbereder sig til Sagførergerningen, gør sig her gældende med særlig Vægt, idet man vanskeligt kan tænke sig, at Sagføreren (og Klienten) vil overlade Fuldmægtigen at procedere en Sag ved Landsretten, hvis dette har til Følge, at den i Tilfælde af Appel til Højesteret, skal overgaa til et andet Sagførersfirma. Vi henviser til, at Principalen normalt er godt inde i de af Fuldmægtigen procederede Sager, og at han sikkert vil være saa forsigtig til sine første »egne« Sager i Højesteret at vælge nogle, som han personlig (ikke ved Fuldmægtig) har procederet i Landsretten.